

[Søren P. Larsen.]

rører ved et Problem, der er meget vanskeligt og meget omfattende, nemlig Spørgsmaalet om Ungdomsarbejdsløsheden, men jeg tror ikke, den højtærede Regering ved dette Lovforslag gaar til Ondets Rod. Jeg tænker tilbage paa det, jeg fremførte ved Forslagets første Behandling, og som den højtærede Minister udtrykkeligt har gjort opmærksom paa i den Skrivelse af 15. Marts 1933, som ledsagede de mange Forslag, han oversendte til Arbejdsløshedsraadet, nemlig at naar de unge, lige udlærte Svende ikke kan finde Beskæftigelse, beror dette bl. a. paa, at den unge faglærte ikke har den faglige Dygtighed, den Færdighed og de Legemskræfter, som er nødvendig for, at han kan følge med paa de gældende Tariffer, og dette Forhold er saa meget mere alvorligt, som den højtærede Minister i den samme Skrivelse betegnede dette som en kronisk Tilstand.

Jeg har under Forhandlingen i Udvalget overfor de interesserede Parter gjort gældende, at naar Ministeriet saa stærkt sætter ind paa dette, har Ministeriet ganske givet sine gode Grunde dertil; efter vor Opfattelse rører man her ved en af Hovedaarsagerne til Ungdomsarbejdsløsheden, og jeg havde ventet, at man fra forskellig Side havde støttet os i vore Bestræbelser for at henstille til den højtærede Regering, at den optog en Forhandling med de interesserede Parter om, at Tarifferne tilpassedes efter den Arbejdsydelse, som de unge er i Stand til at præstere. Jeg ved meget vel, og det er nævnt i Udvalget, at man i visse Fag har haft saadanne Aftaler og har saadanne Aftaler for de yngste; men det ser ud til, at Spændingen mellem Tarifferne og det praktiske Liv endnu er for stor, og derfor vil jeg gerne opfordre den højtærede Regering og den højtærede Socialminister til vedblivende at have Opmærksomheden henvendt paa dette Punkt og søge at faa en Forhandling i Gang mellem de interesserede Parter.

Det konservative Folkeparti har ønsket at trykke Regeringen denne Lov i Haanden umiddelbart før Rigsdagssamlingens Slutning. Det er vi slet ikke misundelige over, og det kunde aldrig falde os ind saa meget som at forlange Tidsfristerne overholdt for et Forslag som dette. Men det ser lidt underligt ud, at det konservative Folkeparti vil være med til en Forsøgslovgivning paa et Omraade som dette efter en saa kort Behandling som den, dette Forslag har været Genstand for i Udvalget, og vi fra vor Side maa erklære, at vi vil stemme imod

Lovforslaget ved dets tredje Behandling her i Tinget.

Rager: Jeg skal udtale min Glæde over, at det er lykkedes i Udvalget at naa saa hurtigt til et Resultat angaaende dette Lovforslag, og selv om der i selve Lovforslaget kun er givet Muligheder og Anvisninger, haaber jeg, at baade Kommuner og Fagforeninger og andre Foreninger, og hvem der ellers kan formodes paa Grundlag af Loven at ville bringe dens Tanker ud i Livet, vil tage fat, og at de maa have Held med sig.

Naar jeg i øvrigt tager Ordet i Dag, er det i Anledning af den Motivering, som fra Mindretallets Side, fra Venstrepartiet, anføres for, at man gaar imod Loven. Mindretallet skriver saaledes:

„Mindretallet kan derfor ikke gaa med til yderligere Millionbeløb, som vil blive Følgen, naar dette Lovforslag opføres til Lov.“

Det er blot denne lille Passus, jeg gerne vil have Lov til at analysere for at undersøge, hvad den egentlig betyder. Hvad er det for „Millionbeløb“, der tales om her? Det mangler vi fuldstændig Oplysning om, og det vil vistnok være meget svært for den ærede Ordfører for Venstre at finde disse „Millionbeløb“, hvis han skulde gøre Rede for dem.

Forslaget, som det foreligger her, kan i alt tillade en samlet Udgift for Stat og Kommune paa 3 Mill. Kr.; dette kan det, naar 15 000—18 000 unge arbejdsløse beskæftiges i 2—4 Maaneder. Men man maa forudsætte, at samtlige de arbejdsløse, som der ved kommer i Beskæftigelse, er saadanne, som ellers skulde understøttes ad anden Vej, og da altsaa det offentlige ad anden Vej skulde understøtte disse Mennesker, mener jeg, at den ærede Ordfører for Venstre maatte have haft til Opgave at stille op mod hinanden ikke alene disse Udgifter, og hvad der spares, men ogsaa, hvad der paa anden Maade kan indvindes; men i hvert Fald, maa vi ikke bede om at faa stillet op overfor hinanden disse Udgifter og det, der spares i andre Udgifter for det offentlige. Saalænge det ikke er stillet op, virker det uhyre flot at skrive, at der gaar yderligere Millionbeløb til.

Men jeg tør nogenlunde sikkert paa-staa, at naar det ærede Medlem faar Lejlighed til at tænke sig om og regner efter, da vil det vise sig, at ikke en Gang 1 Mill. Kr., men betydelig mindre vil medgaa. Derfor mener jeg, at denne Maade at skrive-